

„Takže ty půjdeš na schůzku s podivínem ze školní kanceláře, o kterém *vůbec nic* nevíš. Co když tě vyláká ven z města, zabije tě a odhodí tvé tělo do příkopu za nějaké stromy? Jakou písničku chceš zahrát na pohřbu?“

Zpražím ji pohledem. Měly bychom být ve škole, ale namísto toho sedíme v cukrárně Rollies a pojídáme už druhou porci zmrzliny. Obě máme rády starou dobrou zmrzlinu s kousky čokolády. „Není to žádný podivín,“ oponuju. „Je z Westerville Central, vzpomínáš?“

„Tím hůř,“ zasténá Chyna a praští hlavou o stůl. Zbožňuju, když takhle dramatizuje. Vždycky mě to rozesměje a dnes vážně trochu humoru potřebuju.

„Upřímně, připadá mi... velmi zajímavý,“ přiznám se, potlačím smích, natáhnu se po Chyně a zvednu ji ze stolu. Než si naberu další lžičku zmrzliny, vyplážnu na ni jazyk. V duchu si znovu přehraju své setkání s Kaiem. Mám obrovskou slabost pro vysoké, hezké kluky, hlavně když mají modré oči a kolem sebe auru sebejistoty. *Uf*. V hrůze dnešního dne se stal vítaným rozptýlením. „A taky je nesmírně přitažlivý,“ doplním.

Chyna mi luskne prsty před obličejem. „Tak jak je to? Chceš se pomstít Harrisonovi, nebo si najít nového kluka?“

„Pomstít se, to je jasné,“ vyhrknu. A nelžu. Mít v téhle zločinecké misi sexy partnera je jen příjemný bonus. Ukážu na ni lžičkou. „Navrhla jsi, že prořízneš pneumatiky Harrisonova auta. Ten nápad se mi líbí. Budu si to pamatovat.“

„Vans... Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptá se Chyna a tváří se přitom ustaraně. Není úplně přesvědčená o morálnosti – nebo zákonnosti – mého plánu. Je to hodná holka. Vždycky milá, vždycky citlivá. Až na její zvyk chovat se jako straka, kdykoli zahlédne nějaké papírenské potřeby. „Chci říct – jasně, jdi do toho a vypořádej se s ním, ale nedostaň se přitom do žádného průšvihů.“

Musím uznat, že díky zmrzlině a setkání s Kaiem se mi každou chvílí daří na minutu dvě vytlačit z hlavy myšlenku na video, které se šíří po celém městě. Raději se soustředím na svou pomstu Harrisonovi a všechny možné způsoby, jakým ji provést. Je to téměř vzrušující. Uvědomuju si, že je mnohem lepší věnovat svou energii odplatě, než se užírat bolestí a zradou, studem a trapností. „Máš nějaké další návrhy?“

„O autech toho moc nevím, ale umím to s počítači, takže se ozvi, až se mu budeš chtít nabourat třeba do telefonu,“ zamumlá Chyna a začne se nimrat ve zmrzlině, jako by si uvědomovala, že ve chvíli, kdy mi ten její návrh začal vrtat hlavou, se do toho zapletla i ona. Zvedne hlavu. „Je čas oběda. Zavolej tomu podivínovi. Chci zjistit, co řekne on.“

Mrknu na retro hodiny s nápisem „Hershey's ice cream“ na stěně a chvíli sleduju, jak odtikávají čas. Kaie jsem potkala teprve před pár hodinami. „Neměla bych počkat aspoň do večera?“

„Zavolej mu,“ poručí mi Chyna, tentokrát ještě přísněji.

Moc se nevzpírám. Zoufale toužím zjistit, jak se bude moje úmluva s tím klukem vyvíjet. Jako, co má za lubem ze všeho nejdřív? Bude se mu líbit ten nápad s prořezáním Harrisonových pneumatik? „Fajn. Fajn. Zavolám mu.“ Popadnu telefon, vyhledám kontakt *Kai Washington (parták)* a zavolám mu dřív, než si to stačím rozmyslet.

Telefon zvoní tak dlouho, až už si myslím, že hovor spadne do hlasové schránky, ale v poslední chvíli ho přijme. „Ne, nechci získat výhru